

Pressupostos generals de l'Estat per 2010: Uns comptes clarament inacceptables

En masses ocasions aquest govern ha estat enviant missatges que no es corresponen amb la realitat. I és probable que això ho hagin fet per motius partidaris, apartant-se de l'interès general.

Joan Díaz José
JDA Assessors
www.jda.es

Necessitem major claredat en el diagnòstic de la situació en l'avaluació dels possibles tractaments. Quan més temps passa més complicat estarà i correm el risc que ens passi per davant la recuperació dels demés països i nosaltres no estem en condicions de pujar-nos al tren, per manca de fer el deures quan tocava.

Per tant, necessitem que els polítics vetllin menys pels seus interessos partidaris i mirin pel conjunt. És necessari que s'arribi a pactes que deixin de banda les posicions partidàries i facin el que cal pel bé del país i el dels seus ciutadans.

Sembla una tonteria el que acabo de dir, però tornem a tenir davant nostre uns pressupostos, novament, del tot inacceptables, que tornen a repetir els errors dels de 2009, si a cas no els empitjoren. I, mentrestant, no veig res que encari la crisi. Res que faci el necessari per reforçar la nostra economia, permeti el desenvolupament d'un nou patró de competitivitat que ens permeti aixecar el vol i començar a crear nous llocs de treball.

Corre un projecte de llei que s'anomena d'economia sostenible, que no aporta res de nou i que no afronta, en absolut, els reptes de la nostra economia.

És cert, poques solucions queden a curt termini. El nostre problema és bàsicament estructural. Ara bé, la reducció de la despesa ajudaria a assentar les bases per a començar lleugerament la recuperació. Perquè, avui a tots els problemes que té la nostra economia, se n'hi ha afegit un de nou: En prou feines dos anys, els comptes públics s'han deteriorat d'una forma espectacular. I això ha estat conseqüència dels errors de política econòmica comesos no només des de que comencés la crisi, sinó també en els darrers anys de bonança. Les polítiques d'estímul econòmic via despesa (el pla E, per exemple), són cada cop menys eficaces. Alguns economistes, inclús mantenen que ho són del tot i, en canvi, crea problemes major a llarg termini. És a dir, els efectes secundaris són pitjors que el que les solucions que aporta, per, entre altres, els efectes que té en el dèficit públic.

No s'hauria de limitar per tant l'acció de la política fiscal a la despesa i la demanda, sinó que s'ha d'actuar també del costat de l'oferta, i més quan els problemes conjunturals d'Espanya són símptomes de greus problemes estructurals de la nostra eco-

nomia que no s'arreglaran, en cap cas, amb la recuperació d'altres economies veïnes.

Es fan necessàries, doncs, des de fa molt temps, polítiques i reformes que creïn les condicions perquè la societat espanyola vagi definint i gestant aquest nou patró competitiu. I no diguem a Catalunya. Crec que és necessari que la classe política s'adoni que és necessari definir clarament a on volem anar i planifiquem bé com ho fem, perquè pel què es veu, la improvisació és una constant.

Són necessàries reformes estructurals (educació, mercat laboral, energia, marc normatiu, funció pública, finançament autonòmic, etc..)

A la llei de pressupostos per 2010, s'insisteix en les polítiques de demanda, sense plantejar cap reforma que doni pas al desenvolupament d'un model productiu més competitiu.

Tampoc sembla que les polítiques de demanda que es plantegen siguin del tot encertades. L'augment d'impostos, renunciant a retall en despesa corrent no sembla que sigui la millor recepta i, per complicar-ho una mica més, s'opta per reduir en partides tant importants per millorar la nostra competitivitat com la inversió en innovació, investigació i desenvolupament.

Tampoc contribueix a la millora de la competitivitat la despesa en qüestions de poca trajectòria com poden ser els successius plans E i en canvi l'execució en infraestructures cada cop és menor. No estaria més encertat millorar les infraestructures de comunicacions a tot el país i millorar i abaratir les xarxes de fibra òptica, per exemple?.

En quant a la composició de la puja d'impostos, tampoc sembla la més adequada. És un error l'augment en l'impost sobre l'estalvi. No sembla que en aquest moment, sigui propici desestimar l'estalvi, com és possible que l'augment de l'iva pugui fer que caigui la demanda, posant en dificultats moltes petites empreses.

Finalment, si les economies de França i Alemanya comencen a despuntar i això porta a situacions inflacionàries sense que nosaltres hàgim sortit, se'ns pot complicar molt la nostra situació si, conseqüència d'això, el Banc Central Europeu, pugui, a finals de l'any o el vinent els tipus d'interès.

Per tot això, sembla que no s'han afrontat amb decisió els problemes de la nostra economia i no es veu cap a on volem anar.